

have bidraget til at dokumentere Umuligheden af en regelmæssig Sejlads. Mange andre Skibe have været mindre heldige og ere blevne deroppe. Jeg frygter, at det vil gaa paa samme Maade paa Grønlands Østkyst, og at man, efter maaste at have sat adskillige Skibe til, vil finde, at man maa opgibe Tanken om en regelmæssig Besejling. I alt Fald: at beslutte sig til en saadan Foranstaltning, inden man har ganske anderledes grundig undersøgt Forholdene, synes mig at være meget ilde overlagt. Der er jo et, ganske vist foreløbig utiltraadt, Forslag paa Finansloven om at bevilge Penge til en Undersøgelserrejse til disse Forvande, og det forekommer mig dog i alle Tilfælde, at det vilde være det klogeste at opsætte den Foranstaltning, her er Tale om, indtil man har vundet noget mere Erfaring om, hvorledes Forholdene virkelig ere.

Men, lad mig nu ogsaa gaa ud fra, at Regeringen har Ret i den Forudsætning, at det virkelig er muligt hvert Aar at komme igennem med et Skib, saa melder der sig disse to Spørgsmaal: hvad vil dette koste, og hvad er det, man vil opnaa derved? Hvad for det første Betsningen angaar, var Overslaget ved Finanslovens Forlæggelse følgende: Man forlangte paa § 19, det vil sige paa Indenrigsministeriets Budget, til Oprettelse af et Handelsetablissement: 20,250 Kr. og Halvdelen af, hvad der regnedes til Besejlingsudgifter det første Aar: 15,000 Kr., medens man paa § 21 — altsaa til Missionsstationen — forlangte 27,350 Kr. Dette giver tilsammen 62,600 Kr., hvortil der saa yderligere vilde komme et Hus, der senere skulde opføres til Handelsbestyreren for 3,300 Kr., tilsammen paa det nærmeste 66,000 Kr. for denne Stations første Etablering. De aarlige Udgifter bleve derefter anslaaede saaledes: til Løn til Handelsbestyreren 1,500 Kr., Besejlingsudgifterne 12,000—14,000 Kr., Løn til Missionsøeren 3,500 Kr., det er altsaa noget saadant som mellem 16 og 20,000 Kr. Endvidere blev der anslaaet til Proviantering aarlig mellem 7,000 og 8,000 Kr., men da det jo er Meningen, at vedkommende Handelsbestyrer deroppe skal drive Handel med de indfødte, tør jeg maaste antage, at der kan indvindes et lignende Beløb gennem de Produkter, der tiltuffes, saa denne Udgift til Vareforsyningen skal jeg lade ude af Betragtning. Men under alle Omstændigheder vil altsaa den regelmæssige, aarlige Udgift, selv bortset fra Provianteringen, andrage henimod 20,000 Kr. aarlig, og disse Udgifter ville, som det jo altid gaar, utvivlsomt efterhaanden stige. Nu er der, som den ærede

Ordfører har antydet, ganske vist kommet en Meddelelse fra Regeringen om, at denne Udgift kan nedsættes. Men, hvorledes er denne Nedsættelse at forstaa? Den er ikke saaledes at forstaa, at der i Virkeligheden er angivet noget som helst Punkt, paa hvilket der kan spares en eneste Smule. Men Ministeriet siger bare: Hvis det gør jer bange at regne med saa store Tal, kunne vi paa Papiret stryge en af Summerne og lade, som om den ikke eksisterer; paa den Maade kunne vi bringe Udgiften meget betydelig ned. Naar man regner paa den rigtige Maade, saaledes som Ministeriet ogsaa fra første Færd har regnet, maa man selvfølgelig beregne Udgiften ved Sejladsen paa Østgrønland mindst i Forhold til, hvad hele Besejlingen kommer til at koste, medens man ved den ny Regnemaade lader hele Udgiften gaa paa Vestkysten og saaledes slipper for at belaste Østkysten. Det foreskommer mig, at denne Opsstilling egentlig ikke vidner om nogen særdeles smigrende Tro til Folketingets Intelligens. En Mand kommer til mig og tilbyder mig en Hest, som skal koste 400 Kr., og siger: jeg vil tage dine 2 Køer i Bytte, som jeg sætter til 300 Kr. saa skal du give 100 Kr. kontant. Naar han da, hvis jeg siger, at det er altfor dyrt, svarer mig: meget vel, lad os saa sætte dine Køer kun til 200 Kr., saa koste Hestene i Virkeligheden kun 300 Kr., saa er dette et Regnestykke ganske af den Art, som her er opstillet af den ærede Minister. Men dernæst ser jeg ikke rettere, end at der er en meget væsentlig Udgift, som er glemt eller i alt Fald ikke er omtalt, det er Assurance. Jeg ved ikke, om de grønlandske Skibe holdes assurerede, eller om Staten selv løber Risikoen. Men i begge Tilfælde maa naturligvis Assurance tages med i Beregning, og paa en saa farlig Sejlads som den, her er Tale om, maa man regne en meget høj Præmie. Af de Skibe, der gik i den Fart, jeg før omtalte, til Nordsibirien, f. Eks. til Mundingen af Ob, forlangtes der af Assuranceørerne en Præmie af 8—10 pCt., og i den østgrønlandske Sejlads, hvor man maa være belæbet paa, at Skibet hvert Aar kan komme i Betænk i Isen, kan man vel næppe gaa ud fra en mindre Assurancepræmie. Hvis Staten selv løber Risikoen, maa vi være forberedte paa Tabet ved, at Skib og Ladning en støn Dag blive deroppe.

Hele denne Udgift, som altsaa rent nominelt anslaaes til kun 20,000 Kr., men i Virkeligheden er langt større, skal nu gøres for en Befolkning, der kun tæller nogle faa hundrede Mennesker. Det bliver vel en direkte aarlig Udgift af et halvt hundrede